

Ο ΚΑΚΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ - UN ACTOR MALO

Σκηνοθεσία – Σενάριο : Χόρχε Κούτσι

Ηθοποιοί: Αλφόνσο Ντοσάλ, Φιόνα Παλόμο, Χεράρντο Τρεχολούνα, Χουάν Πάμπλο ντε Σαντιάγο, Κάρλα Κορονάντο

Φωτογραφία: Χοσέ Κασίγιας

Μοντάζ: Βίκτορ Γκονζάλες Φουέντες, Χόρχε Κούτσι

Χώρα: Μεξικό (Εγχρωμη)

Διάρκεια: 129'

Πρώτη προβολή: 7.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: 9.30 μ.μ.

Διακρίσεις: 5 υποψηφιότητες 4 για καλύτερη ταινία και 1 καλύτερης ηθοποιού στα Φεστιβάλ Buenos Aires International Festival of Independent Cinema, Hong Kong International Film Festival, Tallinn Black Nights Film Festival, Hola Mexico Film Festival και Septimius Awards.

Η βασική ιδέα ενός πιθανού θεατρικού δράματος αναπτύσσεται σαν ένα διαλογικό ψυχολογικό θρίλερ.

Η σκηνή είναι σεξουαλική. Και κινηματογραφική. Στα γυρίσματα δηλαδή. Εκείνος, ο Ντάνιελ, αναμμένος, ρωτάει τη Σάντρα "να προχωρήσω;" Εκείνη δεν απαντάει. Ο Ντάνιελ διεισδύει για κλάσματα δευτερολέπτου. Η Σάντρα με μορφασμό αντιδρά και μετά τον καταγγέλει για βιασμό. Η συνέχεια σκέτη κόλαση. Από το πάνω ράφι! ΔΑΝΙΚΑΣ

Πώς θα εξελισσόταν στη μετά #MeToo εποχή η ιστορία της "σκηνής με το βούτυρο" από το "Τελευταίο Τανγκό στο Παρίσι", όπου η πρωταγωνίστρια Μαρία Σνάντερ κακοποιήθηκε για λόγους καλλιτεχνικής αυθεντικότητας; Ο Μεξικανός **Χόρχε Κούτσι** προβληματίζεται μεταφέροντάς μας σ' ένα κινηματογραφικό πλατό, όπου γυρίζεται μια ρουτινιάρικη ερωτική σκηνή. Με το πέρας της, όμως, η πρωταγωνίστρια θα κατηγορηθεί σοκαρισμένη τον συμπρωταγωνιστή της για βιασμό. Οι υπόλοιποι αναρωτιούνται για το αν και πώς αυτό συνέβη, με τον καθένα από τους εμπλεκόμενους (ηθοποιούς, σκηνοθέτη, τεχνικούς) να θέλει να διαχειριστεί το συμβάν με διαφορετικό τρόπο.

Η βασική ιδέα ενός πιθανού θεατρικού δράματος αναπτύσσεται σαν ένα διαλογικό ψυχολογικό θρίλερ, όπου **το νόμιμο, το ηθικό, το αληθινό και το κατασκευασμένο συμπλέκονται φλύαρα, αν και με πειστικό ρεαλισμό.** Σιγά σιγά το θέμα (υπερ)απλοποιείται και ξεκαθαρίζει, για να περιπλακεί ξανά **με διάθεση καταγγελίας του διάχυτου, ανεξέλεγκτου αμοραλισμού που γεννούν οι έμφυλες προκαταλήψεις και η διαδικτυακή ασυδοσία.** Γιατί, όμως, αυτό θα έπρεπε να διατυμπανιστεί με εκκωφαντικό διδακτισμό και μελοδραματική υπερβολή;

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Μία #metoo ιστορία σε κινηματογραφικό σενάριο που είχε άλλο ενδιαφέρον με μία άλλη προσέγγιση. Η Σάντρα κι ο Ντάνιελ είναι πρωταγωνιστές ενός ερωτικού δράματος που τους θέλει παράνομους εραστές. Το γύρισμα κυλά ομαλά - στα τροχόσπιτά τους

αστειεύονται, στο make up προβάρουν τους διαλόγους τους, τα βράδια επιστρέφει εκείνος στη γυναίκα και το νεογέννητο παιδί του, εκείνη στη σύντροφό της. Την μέρα που θα γυρίσουν την ερωτική σκηνή της ταινίας, τίποτα δεν προμηγνύει για αυτό που πρόκειται να συμβεί. Ηθοποιοί και συνεργείο είναι στις θέσεις τους, ο σκηνοθέτης φωνάζει το action και η Σάντρα κι ο Ντανιέλ παίζουν τους ρόλους τους μέχρι που, κάτω από τα σκεπτάσματα, ο Ντανιέλ σταματά να παίζει. Η Σάντρα μουδιάζει και σοκάρεται, δεν αντιδρά αμέσως, αλλά όταν ο σκηνοθέτης προτρέπει να ξαναπανε πλάνο, εκείνη εκμυστηρεύεται με κλάματα στη βοηθό σκηνοθέτη και την σκριπτ ότι ο Ντανιέλ τη βίασε.

Όπως είναι φυσικό, πέφτει βόμβα. Τα κορίτσια θέλουν αμέσως να καταγγείλουν το γεγονός, ο σκηνοθέτης πανικοβάλλεται καταλαβαίνοντας ότι αυτό θα είναι το τέλος της ταινίας του, η παραγωγός προσπαθεί πονηρά να χειριστεί την Σάντρα για να πνίξει την υπόθεση, ο Ντανιέλ αρνείται κατηγορηματικά τα πάντα. Η ένταση θα κλιμακωθεί όταν τα νέα ξεφύγουν από το κλειστό κινηματογραφικό πλατό και η κατηγορία ανέβει στα social media.

Ο Μεξικανός σκηνοθέτης Χόρχε Κούτσι συνηθίζει να καταπιάνεται με ζητήματα της εποχής - η πρώτη ταινία του («50 or Two Whales Meet on the Beach») εστίαζε στη Μπλε Φάλανα, το μακάβριο challenge που είχε γίνει επιδημία ανάμεσα σε εφήβους και τους ωθούσε στην αυτοκτονία. Σήμερα, θέλει να εξετάσει μία #metoo υπόθεση: πόσο θα γίνει πιστευτή μία ηθοποιός αν καταγγείλει ένα γεγονός σεξουαλικής κακοποίησης και πώς θα αντιδράσει το κινηματογραφικό περιβάλλον που έχει συμφέροντα, πώς τα media, πώς ο κόσμος που θέλει μόνο μία φυτιλιά για να εκραγεί; Ο Κούτσι δεν κρύβει και την πηγή έμπνευσής του: αν το διαβόητο περιστατικό με «το βούτυρο» στα γυρίσματα του «Τελευταίου Τανγκό στο Παρίσι» συνέβαινε στην εποχή

μας, τι διαστάσεις θα έπαιρνε;

Ο Κούτσι αρχικά επιχειρεί μία νατουραλιστική τονικότητα στην ταινία - δίνει αρκετό χρόνο και ενέργεια να στήσει την «κανονικότητα» εντός κι εκτός σετ. Πώς η Σάντρα ετοιμάζεται και προβάρει το ρόλο της μπροστά στον καθρέφτη της μακιγιέζ, πώς ο Ντανιέλ μπαίνει στο στούντιο με μία ρουτίνα «καλημέρας» από τον φύλακα στην πύλη μέχρι έναν έναν στο συνεργείο, πώς στήνεται τεχνικά μια σκηνή.

Όλο όμως το κομμάτι της παρατήρησης και του νατουραλισμού βλάπτεται από τον τρόπο που ξεκινά να καταγράφει το σκάνδαλο. Όσο η κάμερα είναι πάνω στη Σάντρα, η ταινία απολαμβάνει την αισθαντική κι εκφραστική ερμηνεία της Φιόνα Παλόμο - ενσαρκώνει πηγαία αλλά και με σωστές ισορροπίες το σοκ, τη ντροπή, την ενοχή, τη δύναμη, τη διάλυση της γυναίκας μετά από ένα βιασμό.

Όλη η υπόλοιπη διαχείριση της πλοκής όμως έχει αντιφάσεις. Κινηματογραφικά, η ενέργεια βαραίνει, γιατί η κλεισούρα του σετ οδηγεί σε μία εγκλωβιστική θεατρικότητα. Σεναριακά, κάτι που θέλει να είναι αιχμηρό, μπερδεύει τις θέσεις, τα όρια και τις γραμμές, καθώς επιχειρεί να βάλει τον θεατή να νιώσει όλους τους ήρωες και να αλλάξει συνεχώς γνώμη.

Το αποτέλεσμα παραδίδεται στον μελοδραματισμό. Ακόμα και τεχνικά όμως, σε μία βασική ανισορροπία: αν θέλεις να κρατήσεις την αγωνία, την αναρότηση, την αμφιβολία στον θεατή για το πού βρίσκεται η αλήθεια και ποια θέση να πάρει, δεν αποκαλύπτεις τι ακριβώς έγινε από τα μισά της ταινίας.

ΠΟΛΥ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ

JORGE CUCHI

Σκηνοθέτης, σεναριογράφος και παραγωγός, γεννήθηκε το 1963 στο Πόρτο Ρίκο. Για τις ταινίες του έχει κερδίσει 6 βραβεία και 18 υποψηφιότητες.

Φιλμογραφία: Ο κακός ηθοποιός (2023), και 50 (ο Dos ballenas se encuentran en la playa).

